

אחרי הספרות סביב בית-הפגישות הדליוני, התלמיד שהתאהב במורתו ואולפני תלמידי

יא ישבה על כספי הלימודים. ילדה קיצרת תספורת בת 15 וחצי, תלמידה ככל יתר התלמידות בכיתה המאוכלסת של בית-הספר הרחובות. בשבתה בין הברותיה, כשהיא לבושה במיני-הגימנסיה הכחולה, אייפטר היה להבדלה מן היתר. אך הברותיה ידעו כי שושנה אינה ככל אחת מהן. הן היו עדיין ילדות; היא כבר היתה אשה. במשך השנה האחרונה עברה עליה דראמה של אהבה אסורה, של קנאה, אכזבה ונקמה. רק בשבוע שעבר נתקב הפרק האחרון בדראמה זו. שושנה קמה בבית-המשפט המחוזי בתל-אביב, גוללה בפני שלושת השופטים הנדהמים את הסיפור שבגללו זכתה למחרת היום, מעל גבי העתונות כולה, בשם "הלוליסה מרחובות".

ואמנם, היה דמיון שהתבקש מאליו בין שושנה מרחובות לבין דולורס של הומברט הומברט, גיבורת סיפורו הסנסציוני של חלדימיר נאבוקוב. כתב נאבוקוב, בהסבירו כיצד מתאהב גבר בילדה שטרם התבגרה: "בתחמי הגיל שבין 9 ל-14 ישנו נערות, החושפות לפני אייאלה מעוברי-האורח מוכיחי-השוף, בגיל כפול מהן ואף למעלה מזה, את מהותן האמיתית שאיננה אנושית, כי אם נימפית (התה א מר — שנית). את היצורים הנבהרים הללו יש בדעתי לכנות בשם נימפונות... כאשר יוגש לגבר גורמלי תצלום של קבוצת בנות של בית-ספר או נערות צופים, ויתבקש להצביע על הנאה שבהן, לא מן ההכרח שיבחר בנימפונות..."

הומברט ה מבורט מצא את הנימפונות שלו והספרות העולמית התעשרה בדמות בלתי נשכחת: לוליסה, הילדונת המימינה-המושחתת, שגררה את מאהבה הכבוגר אל גיהנום התשוקות.

מעשה במונית

את ההקבירה זאת עם הדמות הספרותית יכלו לעשות חברותיה של שושנה, כתב העיתונות היומית וסקרני הפר זדורים של בית-המשפט. אולם בתוך אולם המשפט עצמו, לא הזכיר איש את לוליסה. שם דובר בשפת החוק: אלי, נהג מונית בן 34, תושב העיר רחובות, מואשם בזה כי בתאריכים ה-19 ו-20 באוגוסט בגליון האישום בעל שלא כחוק את הילדה שושנה, שהיא בת פחות מגיל ט"ז שנה; דבר המהווה עבירה על סעיף 152 (1) (2) מפקודת החוק הפלילי. העונש המקסימלי הצפוי: 14 שנות מאסר.

רציתי להגיד לך ולא היה לי אומץ. אני רוצה שתתגרש מאשתך ושנינו נתחתן. תעזוב את אבא שלי. הוא לא בשבילך. אנהנו נחיה ביחד ויהיו לנו ארבעה ילדים." היא ידעה שאין לי ילדים מאשתי ולכן ציינה נקודה זאת במיוחד. באימה הזדמנות נתנה לי תמנה שלה, עליה כתבה: לאלי, אהובי, מזכרת נצח.

התחלנו לצאת לבלות יחד. היינו מטיילים במוניות שלי, כשהייתי נוסע עם הסורים לתל-אביב והסביבה. לא יכולנו לבקר במקומות ציבוריים, כי לא רצינו שיראו אותנו אנשים וביחוד אמה. לכן היינו יושבים בטכסי ליד הים בתל-אביב או הולכים לקולנוע בנס-ציונה. ש שנה נראתה מבוגרת ולכן יכולנו לבקר בטרטים למבוגרים בלבד. יום אחד לקחתי את מפתח החדר של חבר ונסענו לשם. נכנסנו לשבת בפנים, כי לא רציתי שיראו אותנו מסתובבים יחד ברחובות של רחובות. ישבנו בחדר והעברנו את הזמן בחיבוקים ונישקות. פתאום ראיתי ששושנה לוקחת את הדברים יותר מדי ברצינות ומתחילה להתפשט. אמרתי לה שכדאי שנספיק ונלך הביתה. היא צחקת. "מה אהה מתבייש?" ענתה לי. "אל תחשוב שאני ילדה. כבר היה לי חבר לפניך ואני ידעת לעשות את הכל בלי שתלמד אותי."

שאלתי אותה מי זה היה והיא אמרה לי: "מוכיר של בית-הספר." לא שאלתי אותה יותר פרטים ומצאתי לילה להתחלל לחיות חיי מין ביחד. ובאמת אני לא הייתי הראשון.

סופו של פתק

למחרת בבוקר, כשהורתי מנסיעה לתחנה, נתנו לי פתק שהשאירה בשבילי שושנה. "אלי אהובי," היה כתיב בו, "הורי נוסעים הערב לתל-אביב להצגת העצים מתים וקופים. הם יבואו רק אחרי הצוה. תבוא אלי בערב, יש לי משהו חשוב לדבר איתך בקשר ללתינתנו. תדפוק בדלת שלוש פעמים בשקט ואני אפתח לך. תזהר שלא תעיר את אחותי הקטנה."

הגעתי אליה בערב ודפקתי בדלת. היא פתחה לי ושנינו נכנסו לחדר השני ושכבנו על הספה של הוריה.

ככה המשכנו יחד, בלי שאף אחד ידע על כך. יום אחד, זה היה בערך חודשיים אחרי שהתחלנו ללכת, ישבתי אצלם בבית ושיחקתי בקלפים. שושנה ישבה לידי כרגיל

ליליינה מרחובות

וניסתה להעביר לי פתק. לא שמנו לב שאמה הסתכלה ושפתאום ראתה את הפתק. היא לא יכלה לקרוא מה שהיה כתיב שם, כי היא לא קוראת עברית. היא רק ראתה שבראש הפתק היה כתוב "לאלי".

היא שאלה את שושנה למי המכתב מיועד והיא סיפרה לה שיש לה חבר חייל, שהיא מתכתבת איתו וגם לו קוראים אלי. אחר כך התחילה אמה לדבר עם בעלה בשפה שלא הבנתי אותה. רק למחרת בערב, כשנפגשנו שוב במקום הקבוע שלנו ליד מגרש החניה של אנד, סיפרה לי שושנה: "אמא שלי חושדת שאני הולכת איתך. אני לא יכולה להמשיך ככה. הברית שתקבל מאשתך גט ואנחנו נוכל להתחתן. נמאס לי כבר. אני רוצה שתשיג את הגט עוד השבוע."

הסברתי לה שגט לא מקבלים כל כך מהר והבטחתי שאנסה לזרו את העניין. "לא איכפת לי" אמרה. "אם עד סוף השבוע לא תשיג גט, אני אספר לאשתך".

באותו זמן היו איתי כדורים שקיבלתי מרופא נגד גריפה. שושנה לקחה אותם וגם את תעודת-הזהויה שלי כערבון. היא אמרה שאם לא אשיג גט — תראה הכל לאשתי.

"הכנשה אותי בחולצה"

עבר שבוע ואת הגט, כמובן, לא השגתי. ביום שבת בבוקר באה שושנה אלי הביתה. אני לא הייתי ואשתי, שפגשה אותה ליד הבית, שאלה אותה את מי היא מחפשת.

"קבעתי כאן פגישה עם חבר שלי והוא לא בא." ענתה לה והסתלקה. כשבאתי הביתה אמרה לי אשתי: "תשמע, אלי, חברה שלך היתה פה וחפשה אותך. היא אמרה שהיא מחפשת את החבר שלה, שהבטיח לה לבוא ולא בא. אני לא רוצה להגיד לך שזה אהה, אבל כבר מזמן שמעתי שמועות שאהה מתעסק עם הילדה הזאת, ואני מבקשת מנך להפסיק או שאני אספר את הכל להוריה."

הנסחתי לה שלא אמשיך יותר ללכת עם שושנה. למעשה גם אני כבר רציתי להפטר מכל העסק הזה. כל יום הייתי מקבל משושנה פתקים דרך הפקיד בתחנת-המוניות שלי. הייתי עונה שאני אבוא בערב בשעה מסוימת, אבל לא הייתי בא.

ביום שבת אחד, אחרי הצהרים, ישבתי במגרש של מכבי שעריים. שושנה ידעה שאני איבד את הקבוצה והולך תמיד למשחקים ולכן לא התפלאתי כשפתאום באה ונעמדה אחי. היא אמרה לי: "קום ותבוא איתי!" הסברתי לה שלא רצוי שהיא תעמוד ותדבר איתי כאן ליד החברים שלי והבטחתי להיפגש איתה אחרי המשחק ליד מגרש-החניה של אנד. אחרי המשחק ניסיתי להתחמק ממנה, אבל היא כבר חיכתה לי בחוץ ותפסה אותי בחולצה. לקחתי אותה במונית שלי ובדרך הסברתי לה שכדאי להפסיק בפגישות במשך זמן-מה, היות והדבר נודע לאשתי. הצעתי שנקבע בינינו שעות מסוימות כל ערב ואני אבוא לפגוש אותה כמו תמיד ליד אנד. היא לא הכניסה. "אני לא מאמינה לך יותר", אמרה לי.

"בסדר", אמרתי, "אני אבוא אליך הביתה מחר, אבל תדעי לך — זו היתה הפעם האחרונה."

"החמור הדך וסיפר"

צטערתי על זה, כי למחרת בערב החליטה שוב לגשת אלי הביתה. בדרך, כשעברה בחצר, עצר אותה שכן שלי ושאל את מי היא מחפשת. היא התחילה לבכות לפניו ואמרה לו שהיא מוכרחה לראות אותי וביקשה שייעביר אלי מכתב. מכיון שהיא חזר והודיע שאני אינני בבית, ביקשה אותו לגשת לשכנים שלה שהם גם ידידים שלי. אבל גם שם לא הייתי.

רק למחרת פגש אותי השכן וסיפר לי על העניין. היא רצה לתת לי את המכתב, אבל סרבתי לקבל אותו. אמרתי לו שיחזיר אותו לשושנה. יותר מאוחר פגשה אותה אשתי. היא התעניינה לדעת מדוע חיפשתי אותי. אמרתי לה לא יודע למה, אבל החמור הזה הלך וסיפר לה הכל. היא לא חשבה הרבה והלכה מיד לשושנה הביתה. "אני מבקשת ממך שתעזוב את בעלי", אמרה לה כשמצאה אותה בדיוק ליד הבית. "אם לא, אני אספר להורייך."

משחקים אפורים

ערב אחד, כשבאתי לשחק קלפים, היה בעל הבית עדיין בחנותו. הוא היה עובד תמיד עד מאוחר ולפעמים היה חוזר אפילו בשעה שתיים-עשרה בלילה. ישבתי עם אשתו במטבח וצוקנו קלפים. שיחקנו ודיברנו על כל מיני דברים. היא המשיכה לספר לי על החיים שלה בחנות-הריכוז בגרמניה.

הרגשנו קרובים מאוד מבחינה נפשית — ופתאום גם מבחינה גופנית. זאת היתה הפעם הראשונה שניצלנו את העדרות בעלה. כשיצאתי קרוב לחצות, היא עוד לא הגיעה. לא סיפרתי לאיש על מה שקרה בינינו. אלה לא היו יחסים חולפים. הם נמשכו בערך שנתיים וחצי מבלי שאיש ידע על כך. עד שקרה המקרה שהוליד את הפרשה עם שושנה. ערב אחד, זה היה ביום שישי, נכנתי כרגיל אל בית המשפחה כדי לשבת ולשחק בקלפים. השעה היתה שבע ומצאתי את האשה ליד בבית. נכנסנו למטבח, איפה שהיתה מבשלת באותו זמן, והתחלנו ליינו כל כך שקועים ב"משחק" שלא שמענו איך שהדלת נפתחה. הבתי, שושנה, עמדה בפתח וראתה את שנינו מתנשקים. היא הסתכלה לרגע ואחרי-כך אמרה: "בסדר, אני כבר אספר לאבא."

שנינו נבהלנו ואני ניסיתי לשכנע אותה שלא תספר. גם אמא שלה אמרה לה שאם היא תספר לאבא, אז הוא יהרוג אותי. בסוף הצלחנו לשכנע אותה והיא הבטיחה שלא תספר. כעבור שלושת רבעי שעה נכנס האב לדירה ואנחנו ישבנו לשחק קלפים בחדר, כאילו לא קרה כלום.

ישבנו בערך כשעה ושיחקנו. פתאום ראיתי את שושנה, שישבה כל הזמן לידי, רומזת לי ומנסה להעביר לי פתק. הושטתי את היד ולקחתי את הפתק. "אני מחכה לך אחרי המשחק", היה כתיב בו, "ניפגש ברחוב הראשי ליד מגרש החניה של אנד."

"עזוב את אמא!"

מיהרתי לגמור את המשחק ויצאתי לחכות ליד המגרש. כעבור כמה דקות הגיעה גם שושנה ושנינו נכנסנו לתוך המונית שלי שעמדה שם.

"אלי, אני אוהבת אותך", אמרה לי. הדבר בא כאפתעה גמורה בשבילי. "כל הזמן כדי למנוע זיהוי המעורבים בפרשה, שונו כל שמותיהם בשמות בדויים."